

[Justitsministeren.]

får lejlighed til at skønne over det hensigtsmæssige i at bruge konventionen i den enkelte sag.

Det bør også fremhæves, at det efter konventionen er en betingelse for at overføre retsforfølgningen, at der foreligger, hvad man kalder „dobbelt strafbarhed“, det vil sige, at lovovertrædelsen også ville være strafbar i det land, der skal overtage retsforfølgningen, hvis handlingen var begået i dette land. Danske myndigheder vil således ikke kunne komme ud for at skulle indlede retsforfølgning for et forhold, der ikke er straffbart efter dansk ret.

Også den videre behandling af straffesagen beror på det anmodede lands egen lovgivning. Det vil således i tilfælde, hvor danske myndigheder har overtaget retsforfølgningen, afhænge af dansk ret, om der i det konkrete tilfælde skal indledes retsforfølgning, og om sagen skal behandles af en domstol eller af en administrativ myndighed. Også sanktionsfastsættelsen afhænger af danske regler, hvis handlingen pådømmes her i landet.

Danmark, Norge og Sverige har deltaget i udarbejdelsen af konventionen. Danmark og Sverige undertegnede konventionen straks, da den blev åbnet for undertegnelse den 15. maj 1972. Som nævnt i bemærkningerne har yderligere Belgien, Holland, Luxembourg og Østrig undertegnet konventionen. Efter affattelsen af lovforslagets bemærkninger har justitsministeriet fået meddelelse om, at Tyrkiet nu også har undertegnet konventionen.

I Sverige vil lovforslag formentlig blive fremsat i slutningen af 1974. I Norge forventes lovforslag fremsat i begyndelsen af 1975. Det finske forslag kan først forventes senere.

Lovforslaget er udarbejdet i samarbejde med de øvrige nordiske lande.

Konventionen om overførsel af retsforfølgning i straffesager skal ses i sammenhæng med den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, som Danmark har ratificeret den 3. marts 1971. Ved de to konventioner er der skabt grundlag for et bredt europæisk samarbejde om retsforfølgning i straffesager og om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og

de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m. og af retsplejeloven. (Psykisk abnormitet, narkotikakriminalitet m.v.)*.

Lovforslaget omfatter dels en række forslag, der har været fremsat i folketingsåret 1972-73 og 1973-74, dels en række ikke tidligere fremsatte forslag.

Blandt de genfremsatte lovforslag skal jeg først nævne forslaget om ændring af straffelovens § 191. Forslaget indebærer, at der fastsættes en særlig forhøjet strafferamme på fængsel i indtil 10 år for den groveste narkotikakriminalitet.

Den nugældende bestemmelse i straffelovens § 191, hvorefter strafferammen for grov narkotikakriminalitet er fængsel i indtil 6 år, blev indført ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring af borgerlig straffelov. Siden da er de tilsvarende bestemmelser i Finland, Norge og Sverige blevet ændret, således at maksimumstraffen i alle tre lande nu er fængsel i indtil 10 år. Også i de fleste andre vesteuropæiske lande er maksimumstraffen 10 års fængsel eller mere.

Justitsministeriet har i forbindelse med ministeriets redegørelse af marts 1972 til folketingets narkotikaudvalg anmodet rigsadvokaten om en udtalelse om, hvorvidt strafferammen i § 191 burde forhøjes. I sit svar anbefalede rigsadvokaten en forhøjelse af strafferammen og fremhævede herved, at grove overtrædelser af narkotikalovgivningen viser fortsat stigning. Rigsadvokaten oplyste samtidig, at der i tiden fra bestemmelsens ikrafttræden til udgangen af 1971 i 13 tilfælde var anvendt straf af fængsel i 4 år eller derover for overtrædelse af § 191. I ét tilfælde var maksimumstraffen på 6 år blevet anvendt.

Siden rigsadvokatens udtalelse er strafferammens maksimum blevet anvendt i 5 tilfælde.

Jeg vil gerne så stærkt som muligt fremhæve, at forslaget ikke tilsigter en generel forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet. Forslaget tager alene sigte på de allergroveste, normalt internationalt præ-